

HIREK

ocoo

Május elseje.

Volt idő, mikor a tavasz szebb, ragyogóbb köntösbe öltöztette a természetet, mint az idén. Mikor a lágy tavaszi levegő virágot fakasztott május elsejére az orgonabokrokra és az erdő új, friss lombokkal várta a szabadság ünneplő gyermekeit. Volt idő, mikor a piros zászló beesett-szemü követőinek felesendülő himnusza összevegyült a szállósó madarak dalával és az öröm, az édes vágyakozás kitörő hozsannája töltötte be a ligetet és a levegőt egyaránt.

Szép volt a május reggele mindig.

A szabadság költészete tette szépé, ünnepiessé minden esztendőben, még akkor is, mikor a zöld gyepet a rajongók vére festette pirosra. De ilyen szép, ilyen ragyogó május elseje még nem volt soha, mint ez a mostani. Talán felhős lesz az ég, talán nem ontja sugarait a szelid napsugár, virág sem lesz az orgonabokrokra és a ligetek fái, madárdal sem üdvözlí az érkezőket, mégis szép lesz, ragyogó lesz a szebb jövőt álmódó munkásoknak ez a pirosbetűs napja. Szép lesz, magasztos és felemelő lesz, mert most már nemcsak a műhelyek lakói és a velük együttérző szociálisták fognak ünnepelni, hanem az egész emberiség. A föld népének mint egy varázsütés fog összedobbanni a szíve s a lelkeket egy gondolat: az emberiség békéjének hatalmas gondolata fogja betölteni.

Lehet, hogy az erőszak és hatalom súlyos eszköze el fogja homályosítani itt-ott az ünnepély fényét, de a magasztossága azért általános lesz mert a frontokon, a kaszárnyák tágas szobáiban s e kint az Isten szabad ege alatt egyazon ima fog a szívekből fölszállni a Mindenható égi trónusához... Imá, mely az emberi jog, szabadság és a megváltó béke eljöveteleért fog könyörögni az örök istenség előtt... Oh, mily fénségesen szép lesz ez az idej május elseje. A világ olyan lesz, mint egy tömjénillatos nagy templom, melyben az emberek milliói emelik föl fehér lelküknek imádságát. És ebben a templomban, nekünk magyaroknak, ott ég már az örök láng, az ifju, bölcs király megértő szívének egyre magasabban lobogó szeretete, mely fényt, ragyogást hint a könyörgők félénk arculatára.

Ez a szeretet immár fenye annak a büvös hajnalhasadásnak, melyet egy szebb, tisztább és boldogabb kor fog követni. Egy egészen új és a szolgálattelkeket felszabadító világ, melynek eljöveteleért annyiszor imádkoztak már május elsején a munkások százai s a melynek megszüntetéseért az idén azok is könyörögni fognak, akik talán eddig közönyösen nézték ezt a nemzetközi ünnepet. Könyörögni fognak, mert eljött a megértés és a közös szenvedésben szinylődők együttérzésének a legszebb és a leggyönyörűbb május elseje...

A szegedi szociáldemokratapárt végrehajtóbizottsága a következő sorok közlését kérte: A főkapitányi rendelet a májusi ünnepség lefolyását csupán annyiban befolyásolta, hogy a Szechenyi-térre hirdetett népgyűlés elmarad s az a Munkásotthonban (Somogyi-utca 22. sz., Fekete-ház) tartatik meg. Utána kivonulás Ujszegedre, ahol a nap je-

lentőségének fontosságához mért szórakozások lesznek. Ismételten fölkerjük a t. kereskedő urakat, hogy a mozgalom céljai iránti szimpátiából üzleteiket tartsák e napon zárva.

Esős hajnalon

szürkén és ismeretlenül érkezett ide az újságíró. Szomorúan és törődötten jött; ha jól emlékszem: szemében könnyek égtek, a kezei fázva reszkettek és amikor először ült a Korzó-kávéház márványasztalához, úgy érezte, hogy soha, de soha nem volt még ilyen elhagyatott. Soha, de soha nem félt még így egyedülletől, nem nyomta így a fájdalom és szürke hajnal sem fojtogatta még ennyire; csupa remegés, félelem és lemondás volt, szegény.

Azután... fölgyultak a lámpák az esthomályban; fölragyogott a korzó és csudás, lila lázban égett a város, mintha az Álmodó Földjén épült volna. A magasba szökő kupolák, tornyok fölemeltek az idegen fiut is és a Stefánián már melankolikus vágyal nézett a szikrázó meszségbe; — keserűségtől nehezülő szívét csudás örömmel enyhítette egy fölrevedő gondolat: *Juhász Gyula* városa és szép, mint Anna dalai!...

És telt, mult az idő, teltek-multak a különös, furcsa lázokkal teli napok, hetek — évek. Az újságíró már jobban szerette ezt a szép alföldi várost, mint a szülőföldjét. Szerelmmel gondolt rá, mint vőlegény ifju jegyesére és úgy tervezte, a sirját a belvárosi temetőben fogják megásni majdan; munkás élete végén. És bár a három év alatt, amíg itt élt, sokszor hányta a hullámtarajos tenger: a sors jobbra-balra, mindig úgy gondolt erre a földre, mint szűkebb pátriájára. Elhagyott emeletek hónaposszobáiban volt az otthona itt is, mint mindenütt eddig, de már ezt a várost tekintette otthonának, minden városok és falvak között. És bárhol volt is, a lelke idesírt, idevágyott, idehuzta.

Most — három év multán — mégis bucsuzik. Elmegy az otthonából, messze. Könnyes, esős az ég most is, és úgy fáj a szíve, mint három év előtt, amikor vándorútjában idetért. És sir is, szomorú, hangtalan sirással. Mint régen. És amikor most bucsura nyújtja a kezét, szóljon ez a kézsorítás mindazoknak, akik megértették s talán szerették is.

Sipos Iván.

— **A miniszterelnök Pápán.** Pápáról jelentik: A dunántúli református egyház hétfőn kezdette meg évi rendes közgyűlését. A gyűlés megnyitása után Német István püspök, majd utána gróf Tisza István miniszterelnök szólalt fel, aki többek közt a következőket mondotta:

— A jelen közgyűlést még mindig a világháború rettenetes napjai között kellett megnyitni. Dereng ugyan kelet felől a hajnali fény, de senki meg nem mondhatja, hogy meddig kell az emberiségnek még tovább szenvedni, meddig kell egy nemzetnek a gonoszul megtámadott létét fegyveres kézzel védelmezni és meddig kell mindannyiunknak fokozott erőfeszítést tanusítani, amely nélkül e rettenetes háborúban helyt nem állhatnánk, míg visszatér ismét a béke.

A miniszterelnök beszéde további során az egyházkerületi ügyeivel foglalkozott, amelynek főgondnoka. Német István püspök indítványára a közgyűlés elhatározta, hogy Tisza beszédét szószerint beiktatják a jegyzőkönyvbe. Ezután a püspök lendületes szavakkal üdvözölte a miniszterelnököt főgondnokká való megválasztásának 10-ik évfordulója alkalmából.

— **Lapunk legközelebbi száma, a munkás-ság május ünnepére való tekintettel, csütörtökön reggel a rendes időben jelenik meg.**

— **Az öreg népfelkelők és alkalmatlanok újabb sorozása.** Szeged város katonai ügyosztálya az alábbi hirdetményt teszi közzé: A Szegeden tartózkodó bármilyen illetőségű magyar vagy osztrák honosságu 1871—1867 évben született népfelkelésre kötelezettek tartoznak a magyar királyi honvédelmi miniszterium 6100—1917 számú rendelkezése folytán Szegeden, a régi gimnázium-épület (Templom-tér) emeletén levő sorozó bizottsági helyiségekben tartandó népfelkelési bemutató szemlén a törvényes következmények terhe alatt megjelenni a következő sorrendben és pedig: I. Szegedi születésű és vidéken született, de szegedi illetőségű népfelkelők: 1917 május 7-én az 1871 évi születésűek, 1917. május 8-án az 1870 évi születésűek, 1917 május 9-én az 1869 évi születésűek, 1917 május 10-én az 1868 évi születésűek, 1917 május 11-én az 1867 évi születésűek. II. Szegeden tartózkodó idegen illetőségű népfelkelők 1917 május 12-én 1871, 1870, 1869, 1868, és 1867 évi születésűek. — III. Végelbocsátó levéllel, kilépti bizonyítvánnyal bíró, valamint a törlendőnek osztályozott népfelkelők 1917 évi május 12-én. A népfelkelési bemutató-szemle mindennap reggel hét órakor kezdődik. Bevonulási határidők: 1. A bemutató szemlén népfelkelési fegyveres szolgálatra alkalmasnak talált 1893—1872. évi születésű és annak idején törlendő vagy bármilyen népfelkelési szolgálatra alkalmatlannak nyilvánítt, valamint 2. az 1871—1869. évi születésű magyar, illetőleg osztrák állampolgárok 1917 évi június 15-én. — 3. Az 1868 és 1867 évi születésű magyar, illetőleg osztrák állampolgár népfelkelési kötelezettek 1917 évi június 28-án tartoznak a népfelkelési igazolványi lapon feltüntetett hadkiegészítési kerületi vagy honvédekiegészítő parancsnoksághoz bevonulni. A bemutató-szemlén tartoznak megjelenni a pénzügyőrök, határrendőrök, a vasuti, postai és gőzhajózási vállalatok alkalmazottai is. Ugyancsak tartoznak a szemlén megjelenni az eskőr-betegségben szenvedő, rokkantsági nyugdíjjal vagy sebesülési pótdíjjal ellátott népfelkelők, vagy katonai, vagy honvédegyének, továbbá a mindennemű népfelkelői szolgálatra alkalmatlanok. Tartoznak megjelenni azon népfelkelők, akik a hadsereg, honvédség vagy csendőrség kötelékéből 1916 évi november hó 30-ika előtt bocsájtattak el.

— **Apponyi Szófiában.** Szófiából jelentik, hogy gróf Apponyi Albert a bolgár Vöröskereszt magyar bizottságának elnöke vasárnap odaérkezett. Apponyi hétfőn az udvari ebéden vesz részt, kedden pedig a bolgár fővárosban nyilvános előadást tart.

— **Szegedi újságírók Tömörkény özevegééhez.** A szegedi hírlapírók nevében Balassa Ármán főszerkesztő ma a következő, valamennyi szegedi szerkesztő által aláírt levelet intézte Tömörkény István özevegééhez: Nagyságos Asszonyunk!

A szegedi újságírók felejtetetlen férje iránt való szeretetükről és csodálatukról, elhunytán érzett fájdalmukról azoknál is tanúságot kívánnak tenni, akikhez vérség és szeretet kötelékénél fogva legközelebb ál-